

BÔ YIN RÂ

HORTUS
CONCLUSUS

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern
© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2020
www.aurora-productions.com

Uitgegeven onder auspiciën van de Stichting ter bevordering van de uitgave van de werken van Bô Yin Râ.
www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Hortus Conclusus,
in 1936 voor het eerst uitgegeven door
Kober'sche Verlagsbuchhandlung, Basel

1^e druk 1967, vertaald door E. van Eeden (Servire)
2^e druk 2020, vertaald door Rob van der Hoeden

Ontwerp omslag naar het oorspronkelijke idee van
Bô Yin Râ

ISBN 978 9073007 451

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BÔ YIN RÂ

is de geestelijke naam van de
schrijver en kunstschilder
Joseph Anton Schneiderfranken

INHOUD

Gesprek aan de poort	7
Over de eenvoud in alles wat eeuwig is . .	15
Over het veranderen van standpunt en over de 'treden'	23
Over bewustzijnstoestanden en hulp aan hen die lijden.	29
Over het bewustzijn van de ontslapenen .	35
Over de hoge inzet van de hulpverlener . .	41
Over het karikaturale beeld van het eeuwige 'Ik'	49
Nogmaals over waarheid en werkelijk- heid.	57
Over tijdelijke en eeuwig ruimte.	61
Over het religieuze erfgoed van Azië	66
Over het mysterie van het Morgenland . .	74
Over de vormen van religie	82
Over instemming en geloof	90
Over verkeerde godsvoorstellingen.	96

Over de zin van alle onderricht	103
Waar ik slechts overbrenger ben	108
Wie ik niets te zeggen heb	114
Over het eeuwig zieleheil	120
Over de vertragende lust tot vragen	126
Over de tijdelijke en de eeuwige ziel . . .	132
Wat blijft na de dood	139
Over een naam en een noodoplossing. . .	145
Wat men zelf zou moeten concluderen. .	150
Over een bedenkelijke onderschatting . .	157
Over de lastige positie van het ambt van zielzorger.	164
Hoe het eeuwige 'natuurlijk' voor zichzelf is	172
 Tot slot en ten afscheid	 183
 Definitief overzicht van mijn volledige leerwerk	 191
 Waarom ik mijn naam draag	 206

Gesprek aan de poort

Voor de mens van deze aarde, die op zijn van zijn hersenen afhankelijke waarnemingen en op de conclusies die hij er met zijn denken uit trekt is aangewezen, blijft nagenoeg alles wat 'eeuwig' aan hem is – dus aan geen enkele voorstelbare beëindiging of ontbinding ten prooi kan vallen – waarachtig een 'hortus conclusus': – een Besloten Tuin! Het bestaan van een dergelijk voor zowel stoffelijke zintuigen als alle denken ontoegankelijk gebied wordt weliswaar soms vermoed, soms aanvoeld en binnen grote groepen mensen geloofd, maar degene die vermoedt, aanvoelt of gelooft blijft buiten de muur die de voor hem vergrendelde tuin van het bewustzijn van eigen eeuwigheid – het 'verloren paradijs' – scheidt van de gebieden die openstaan voor mogelijkheden om op aardse wijze kennis te vergaren. Sommigen, die merken dat ze aan alles wat ze vermoeden,

aanvoelen en geloven nog niet genoeg hebben, lopen onvermoeibaar langs de onneembare scheidsmuur en speuren ijverig of ze misschien ergens een verborgen opening kunnen vinden die ze groter zouden kunnen maken en waar ze zich doorheen zouden kunnen wurmen. De meest fortuinlijken onder deze zoekers stoten tot hun eigen verrassing werkelijk op de enige en heel moeilijk te ontdekken smalle poort die toegang tot de 'Besloten Tuin' zou kunnen geven, als ze maar wisten hoe ze die konden openen. Maar in plaats van geduldig en vol vertrouwen te wachten of er op een dag van binnenuit wordt opengedaan, probeert vrijwel iedereen die het geluk had deze poort te vinden bij slimme slotenmakers de wonderlijkste valse sleutels op de kop te tikken en verdoet zijn tijd op aarde met steeds weer nieuwe en steeds weer vruchteloze pogingen om het slot, dat alleen aan de binnenzijde van de 'Besloten Tuin' kan worden geopend, van buiten open te breken. Vergeefse moeite en noodlottige zelfmisleiding!

Alleen iemand die, van het eeuwige bewust, op grond van zijn geestelijke natuur thuis is in de tuin, waaruit onverbiddelijk alle aardse opdringerigheid wordt geweerd, is in staat de geheimzinnige poort van binnenuit te openen, die trouwens, ook al werd hij zo geopend, niemand binnenlaat die niet de last, die het gevolg is van het speculatieve denken en alle vermommingen waarin hij zich had gehuld, van zich afwerpt, om naakt en zonder enige bedekking, zoals hij uit het lichaam van zijn moeder tevoorschijn is gekomen, binnen te treden.

Mijn gehele levenswerk bestaat uit het steeds weer opnieuw van binnenuit openen van de poort, vanwaar ik vervolgens allen die niets anders met zich willen meenemen dan wat hun aan eeuwig leven toebehoort langs tal van verschillende wegen geleid naar de door mij opgetrokken leertempels en door mij opgerichte zuilen, waarop afbeeldingen en inscripties met eeuwig geldige leringen zijn aangebracht. Om al het onderricht dat ik mijn medemensen

heb gegeven staat de muur van deze 'hortus conclusus', zodat ik met recht en reden mijn volledige leerwerk onder deze naam, waarmee ik mijzelf samenvat, kan nalaten en die me op goede gronden geschikt lijkt om als symbolische titel voor het onderhavige afsluitende deel te dienen. Ook dit boek maakt antwoorden, die individuele vragenstellers in de loop van de afgelopen decennia van mij persoonlijk hebben gekregen, toegankelijk voor velen en heeft net zoals het boek 'Brieven aan één en velen' de bedoeling bij degenen die tot mijn leer zijn geleid en er vertrouwen in stellen, de ogen te openen voor het feit dat de reeks boeken en geschriften waarin is te vinden wat ik vanuit het eeuwige heb te geven, moet worden beschouwd als een geheel dat in het eeuwige is verankerd en slechts toegankelijk kan worden wanneer aan de voorwaarden is voldaan die door het eeuwige worden vereist. Ik heb vaak genoeg over deze voorwaarden gesproken en ze in de voorgaande regels nog eens gekarakteriseerd.

De plaatsen binnen de steeds van alle nieuwsgierigheid afgeschermden tuin, waar ik degenen die geroepen zijn thans door middel van dit boek naartoe tracht te leiden, bieden menig oriënterend panorama vanuit zijn geheiligde bossen, vanwaar de bouwkundige indeling van de leertempels die ik heb opgericht in het helderste perspectief kan worden herkend. Ook vele onopzettelijk verborgen en tot nu toe niet ontdekte beschreven panelen en zuilen met inscripties zullen niet meer aan het opmerkelijke oog ontkomen.

Ik besef terdege hoe bevreemdend de leer die in mijn geschriften wordt aangereikt bij het merendeel van mijn medemensen moet overkomen, en ik begrijp maar al te goed dat de mens van tegenwoordig, die geen ervaring met het eeuwige heeft, aanvankelijk nog niet in staat is in zijn door hem aangekweekte vermogen tot begripsvorming op een correcte manier te integreren wat ik hem, helaas, gedwongen ben ook over mijzelf te vertellen, als

ik hem niet met leemtes wil confronteren die hij vanuit zijn eigen kennis niet kan opvullen. Ook ben ik me bewust van de vele verschillende vormen van psychologisch gemaskeerde verdachtmakingen, die een onverantwoordelijk overhaaste reactie klaar heeft liggen op alles wat ze onverklaarbaar vindt, als de meest comfortabele manier om het eigen tekort aan oordeelsvermogen te verhullen. Gelet op de stortvloed van intellectualistisch-speculatieve beschouwingen over het eeuwige heb ik er ook alle begrip voor wanneer men niemand van zijn medemensen het vermogen durft toe te kennen om, gevrijwaard tegen elke zelfmisleiding, zichzelf helder te beleven in wat onmiskenbaar het eeuwige is.

Bovendien wordt elk juist begrip bemoeilijkt door de vele primitieve religieuze voorstellingen die niet alleen in tot volle ontwikkeling gekomen religies werden opgenomen, maar die zich merkwaardigerwijs ook, na te zijn overgesprongen uit de begrippenwereld van de theologie, met de taaiheid van onkruid heb-

ben vastgezet in hersenen van eigenaren die zich hoog boven elk dogmatisme verheven wanen. Niet minder ernstig zijn de intellectuele obstakels die, zoals van rottend plantenmateriaal levende reuzenlianen in tropische oerwouden, binnen het domein van filosofische systemen elk inzicht in wat werkelijk eeuwig is onmogelijk maken.

Onder deze, hier slechts terloops aangestipte, omstandigheden is het een zeer smartelijke opdracht om als mens onder de mensen te verkondigen dat je – naast een gering aantal medemensen van niet-Europese cultuurkring, die in de meest strikte afzondering leven – zelf binnen het geheel van de mensheid een exponent van het eeuwige bent, en daarenboven vanuit het eeuwige onherroepelijk bent aangewezen om als enige in aards-menselijke taal te verwoorden wat alleen in een woordeloos beleven kan worden ervaren. – Men moet werkelijk geleerd hebben voor elke verborgen of openlijke vorm van aards-menselijke geldingsdrang de schouders op te halen, als men niet

wil wanhopen aan de mogelijkheid deze opdracht te vervullen gedurende de beperkte tijd dat men op aarde leeft! Slechts een grenzeloze liefde voor al wat eeuwig liefde waard is, dat als een aangeboren attribuut in alle medemensen kan worden aanschouwd, ook al zijn de meesten zich er nauwelijks van bewust, geeft de kracht mijzelf telkens weer vanuit het eeuwige te openen, ondanks de wetenschap dat ik niettemin voor verreweg de meesten van mijn medemensen een 'hortus conclusus' blijf.

Over de eenvoud in alles wat eeuwig is

De mildheid van eeuwig geestelijk licht wordt door overprikkelde zenuwen niet waargenomen. Alleen wanneer eerder de toestand van onverstoorbare opgewekte rust van de ziel is bereikt, kan het goudwitte licht van de Godheid zich aan aards gevoelen openbaren.

Ik mag waarlijk, in het diepst van mijn innerlijk geestelijk gemachtigd, over de aard van leven en beleven in de eeuwige geest spreken, en wel zoals dat slechts mogelijk is voor iemand die dit zelf heeft ervaren. Maar juist daarom moet ik bekennen dat ook in het hoogste geestelijk leven, dat ik toch als bewuste belevenis kan ervaren, dezelfde nuchter klare eenvoud en natuurlijkheid bestaan die iedereen kent die zich ook maar éénmaal in zijn aards leven, ongeacht de mate waarin, het eeuwige bewust werd.

Wat de meeste mensen zich bij het leven van

de eeuwige geest en het menselijk beleven van dit geestelijk leven voorstellen, is zo gekleurd door het aardse en zo gecompliceerd gedacht dat het de zekerste manier is – om het werkelijk beleven in de eeuwige geest om zeep te helpen. Wie echter eenmaal de diep aangrijpende ervaring heeft opgedaan van welk een onzegbare natuurlijkheid en nuchter klare eenvoud het geestelijk leven en beleven is, zal zeker kunnen begrijpen waarom ik ervoor waarschuw zich in de fantasie voorstellingen te maken die bij voorbaat zouden willen vastleggen hoe het geestelijke zich aan het aardse zou ‘moeten’ vertonen.

Ik heb werkelijk voor elke manier waarop de eeuwige substantiële geest kan worden uitgebeeld een getrouw beeld in woorden geschapen en alleen die gebieden van de structuur van het geestelijk leven met zwijgen omringd die zich aan elke vergelijking, en daardoor aan elke omschrijving in aardse taal, onttrekken. Maar ook het meest verheven mysterie

van deze gebieden is door zijn onbeschrijflijke, voor aards begrip onvoorstelbare eenvoud beschermd: – door het zonder enige twijfel ‘vanzelfsprekende’ van het gebeuren dat in deze gebieden kan worden beleefd. Er is daar niets verontrustends, opwindends, verbijsterends, afschrikwekkends of zelfs ‘griezeligs’ te beleven, maar veeleer werelden van absoluut geestelijke klaarheid, waarin geen plaats voor vaagheden, twijfels en onzekerheden is. Zo is het in alle gebieden van volledig bewust innerlijk, geestelijk-substantieel ‘eeuwig’ leven en derhalve ook in de eeuwige ziel van een aards mens, in wie een Stralende van het Oerlicht zijn bestaan leidt binnen het bestek van de hem toegemeten tijd op aarde.

De Stralende van het Oerlicht is echter alleen daarom verenigd met de eeuwige ziel van degene die zich in dit aardse leven voor hem beschikbaar heeft gesteld, omdat uitsluitend door deze vereniging ook de “kracht uit de hemel” – de uit de geest geboren eeuwige lichtenergie – die nodig is om in het eeuwi-

ge bewustzijn te ontwaken, naar alle andere eeuwige zielen die zich tijdelijk in een aardse mens beleven en vormen, kan worden toegelid. Wat ik als Stralende van het Oerlicht in woorden leer, kan voor velen de eerste aanleiding worden om zich geleidelijk, door zelf na te voelen en mee te beleven, op het ontwaken van hun eeuwige ziel voor te bereiden, maar vanuit het oogpunt van de eeuwige substantiele geest is louter mijn geestelijk 'bestaan' in het leven op aarde van veel grotere betekenis dan al mijn bewuste 'doen', waarbij nog aangekend dient te worden dat de leer die, door de woorden waarin ze vorm is gegeven, zichtbaar kan worden opgenomen, in feite slechts het kleinste deel vertegenwoordigt van hetgeen me vanuit de eeuwige geest is opgedragen te verrichten.

Wat echter mijn bewuste doen – zowel in het rijk van de ziel als ten aanzien van het in woorden uitbeelden van de leer die ik verkondig – in zeer ernstige mate bemoeilijkt, is de discrepantie tussen de zichzelf steeds meer

complicerende complexiteit van het door de hersenen bepaalde conceptuele denken en de voor aards begrip onbegrijpelijke eenvoud van het eeuwige substantiële geestelijke leven. Hier moet vooral op het terrein van de taal een kloof worden overbrugd, die slechts met behulp van het materiaal afkomstig uit de meest ingewikkelde selecties uit de wereld van concepten en gedachten van de aardse hersenen kan worden overspannen. Aangezien alle woorden van een menselijke taal – onverschillig welke – tekortschieten om het allereenvoudigste uit te drukken of weer te geven, moet men de meest gecompliceerde ideeën en denkbeelden inzetten, als men, via de omweg van de taal, het aardse gevoelsondervindingsvermogen vertrouwd wil maken met gevoelens die er niet door beleefd zouden kunnen worden wanneer niet de mogelijkheid bestond ze op de gecompliceerde manier van denken te genereren. Wil deze bruggenbouw daadwerkelijk een verbinding tot stand brengen tussen de gebieden die voor eeuwig gescheiden lijken

te zijn, dan moet niet de dwaasheid worden begaan het materiaal uit het gebied van de uit het denken voortgekomen complexiteit, dat het alleen maar mogelijk moet maken de kloof te overbruggen, door de zuren en scheiwaters van het wijsgerig denken te willen oplossen, want het houdt slechts stand zolang het niet onderhevig is aan het vermogen van het intellect om iets uiteen te rafelen. Een brug is bedoeld om eroverheen te lopen, niet om hem tijdens het oversteken uit elkaar te halen!

Ik kan er waarachtig over meepraten wat het voor de ziel van een mens, die in de vrije oorspronkelijke eenvoud van het eeuwige thuis is en wiens psychofysiek organisme voor het opnemen van gevoelsindrukken bevrijd is van de condities die het normaal gesproken aan de aarde binden, betekent om blootgesteld te moeten zijn aan de duizend-en-een bepaald 'infernale' sidderingen die de leefruimte van de huidige, bijkans onder haar almaar toenevende complexiteit verstikt rakende westerse

beschaving op haar grondvesten doen schudden. Maar de onmogelijkheid eeuwig substantieel geestelijk leven in zijn onvermoede eenvoud op een andere manier in de leefruimte van deze beschaving werkzaam te maken dan door een van de Stralenden van het Oerlicht 'het leven' op aarde met zijn medemensen te laten 'delen', legt mij – als degene die daarvoor in deze tijd is geboren – onvoorwaardelijk de plicht tot dat 'mede-leven' op het aardse leven met hen te delen, een plicht die ik nooit ofte nimmer zou kunnen vervullen wanneer ik me – slechts verenigd met mijn geestelijke broeders, die evenals ikzelf voor eeuwig in de eeuwige geest zijn geboren – afzijdig zou willen houden of zelfs blijvend zou willen afzonderen van de gebieden van uiterlijk leven waar mijn medemensen uit Europa en uit andere delen van de wereld, die de Europese levenswijze hebben overgenomen, zo nauw mee verweven zijn.

Niettemin moet ik ook binnen de invloedssfeer van deze westerse beschaving, die welis-

waar gecompliceerd is maar volstrekt niet als zodanig vierkant te 'verwerpen', een relatieve afzondering voor mijzelf scheppen, wil het mogelijk voor me worden de opdracht voor al het geestelijke waartoe ik in mijn leven, tot heil van mijn medemensen, geroepen ben, te vervullen, want hetgeen me is opgedragen vergt elke dag vele uren van eenzaamheid, die ik daar onvoorwaardelijk aan besteed.